

на своя домъ. Посрещна го Диньо. Той пое поводитѣ на коня и помогна на господаря си да слѣзе.

— Е, Диньо, кажи сега: — има ли нѣщо ново?

— Кираджията отъ Сопотъ дохожда и си отиде...

— Дигна ли виното?

— Дигна го.

— Връзъ колко гроша?

— Връзъ шестъ. Нали каза по толкова да му го дамъ?

— Добре!

И бай Павли понечи да тръгне къмъ пруста на кжщата, но Диньо го спрѣ и, нѣкакси гузно, започна:

— Кираджията докара и единъ човѣкъ...

— Какъвъ човѣкъ?

— Такъвъ... отъ тия, дето ги гонятъ сега по-теритѣ.

Бай Павелъ остана на мѣстото си. Презъ главата му съ свѣткавична бързина изпъкна единъ разговоръ, който той бѣше водилъ съ единъ мющерия отъ Сопотъ преди около двадесетина дни. Приказвали си бѣха съ него. Отъ дума на дума стигнаха до потеритѣ, които обикаляха селата. Тогава мющерията бѣше казалъ, че познава единъ народенъ човѣкъ, който се крие отъ турцитѣ. И той, безъ много да му мисли, само за да се похвали, бѣше рекълъ, че ако тоя човѣкъ дойде при него, лесно ще го опази отъ къръ-сердаритѣ.

— Какъ?

— Завчасъ ще му надѣна една нашенска дреха, па ще го забера, та хайде съ мене въ Неврокопъ!

И това си бѣше! Мющерията си замина съ пълнитѣ бурета, а той остана въ кжщи. И ето сега, че оня му изпратилъ човѣка, за когото говорѣха! Тогава всичко бѣше казано ей така, за да се намиратъ на дума, но сега... Кжде да го дѣне? Какво да го прави?

Той прокара ржка презъ челото си и запита нѣкакси убито: